

Singurătate

Stefan Doroftei Doimaneanu

Luna,
Puțin cam obosită,
Își mângâie razele
Cu palmele norilor,
Răsfirați ca o coroană
Pe fruntea
Cerului.

Roua,
Se adună broboane
Pe genele petalelor,
Răsfrânte pe buzele florilor
Ce așteaptă să fie
Strânse la piept
Și sărutate cu fiori de
Dragoste.

Umbre,
Albite de un tainic și mistic
Răsărit,
Dansează cu cerul
În ropotele de aplauze
Ale aripilor serafice,
Ce aclamă
Renașterea.

Tristețea,
Lunatică și impasibilă,
Se ascunde în gându meu,
Bolnav de așteptare;
Avalanșe de suspine
Curg pe versantul iubirii,
Ce a devenit sloi,
Ca și împietrita
Speranță.

Eu,
Adorm pe zorii de mătase,
Legănat de briza
Ascunsă printre valuri,
Învelit cu lumina
Surâsului ei,
Ce-mi încălzește

POEZII ONLINE

Visul.